ATURAR EL TERROR FEIXISTA A XILE

proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 374 Barcelona, 2 d'octubre del 1.973 PREU : 5 Ptes.

EDITORIAL

Milers de morts (TRIUNFO parla de 15 a 20.000 només a Santiago), entre els quals es compta el president Allende; dotzenes de milers de detinguts, amuntegats en presons improvisades; milers de dirigents de la Unitat Popular deportats a les illes glaçades del Sud o acollits al dret d'asil a les ambaixades estrangeres; destitució violenta a tot el país de les autoritats elegides i instal.lació al seu lloc de militars o elements feixistes; abolició del Parlament, de la Constitució i de les lleis; dissolució de tots els partits polítics i dels sindicats obrers, i ordre de "busca i captura" dels seus principals dirigents; dissolució de les cooperatives agràries i devolució als terratinents de les terres ocupades pels camperols; devolució als monopolis d'algunes de les empreses nacionalitzades; supressió del lliurament gratuit de 1/2 litre de llet diari als nens que havia implantat el govern Allende; agravació sense precedents de la penúria d'aliments i de l'especulació; paralització de la producció i de l'activitat cultural. Aquests són els resultats més sobresortints del cop militar feixista de Pinochet, perpetrat ara fa tres setmanes a Xile sota la falsa bandera de la defensa de l'ordre i la legalitat.

I el que és més greu encara: en comptes d'apaivagar-se a mida que passen els dies, el terror i l'arbitrarietat adopten a Xile formes de masses típicament feixistes que recorden les utilitzades a Espanya pels franquistes en 1936-39.

La premsa i la televisió han informat darrerament que unitats de l'Exèrcit i la Policia, amb uns efectius superiors als tres mil homes, han registrat casa per casa un barri populós de Santiago, han penetrat violentament a les vivendes i s'han endut - amb les mans lligades al clatell - centenars de "sospitosos".

Els elements feixistes, armats per Pinochet, insulten la gent pels carrers, tallen el cabell als joves i els pantalons llarga a les noies, agredeixen els estrangers - enmig d'una onada de xenofòbia fomentada des del poder - i fan fogueres amb els llibres i revistes "comunistes" incautats a les llibreries i en el curs de les perquisicions domiciliàries.

Els periòdics informen de la proliferació dels "passos", d'afusellaments sense judici i d'aplicació de tortures salvatges i de la "llei de fugues" als detinguts.

Tot això és, naturalment, el reflex de la impopularitat de la Junta que ha usurpat el poder, de la resistència del poble a acceptar la seva autoritat i a complir les ordres de retorn al treball impartides per Pinochet i els seus còmplices de la Junta.

Se sap que els dirigents de la Unitat Popular que van passar a la clandestinitat han creat un Consell Nacional de la Resistència, del qual formen part totes les forces contràries al "putsch" feixista - inclosa l'ala esquerra de la Democràcia Cristiana, que no aprova l'actitud oficial del seu partit - i que ha començat la lluita organitzada contra la Junta militar de Pinochet.

La desigualtat de mitjans entre la Junta - que és al poder i té el suport de l'imperialisme a l'exterior - i el moviment popular que s'organitza a la clandestinitat és, això no obstant, brutal, i només pot trobar una correcció en la solidaritat internacional dels revolucionaris i antiimperialistes, dels homes i dones amants de la llibertat de tot el món.

(passa a la pàg. 2)

En la mort de Pablo Neruda

Els comunistes catalans ens unim al dolor universal per la mort del gran poeta i estimat camarada Pablo Neruda, destacat militant del Partit Comunista de Xile, premi Lenin de la Pau i premi Nobel de Literatura.

Neruda ha mort als pocs dies del cop feixista a Xile. El dolor pel drama de la seva pàtria ha precipitat la fi d'aquest gegant de la poesia que va dedicar la seva vida i la seva inspiració, alta i profunda com la seva terra americana, a la lluita per la llibertat dels homes i els pobles.

Neruda estimava molt Espanya ("España en el corazón" es titula un dels seus extraordinaris poemes) on va residir del 1934 al 1938. Fou cònsul de Xile a Barcelona i a Madrid. Va viure la nostra guerra contra el feixisme que causà un gran impacte en ell i influí marcadament en la seva poesia. La causa de la llibertat d'Espanya ha estat sempre present en el pensament i en el cor de Pablo Neruda.

Neruda ha mort. Però el seu cant, arma i pa dels oprimits, esperança d'un món nou, sonarà sempre.

EDITORIAL...

Val a dir que la condemna del cop feixista de Pinochet i el sentiment per la mort tràgica del president Allende al món han assolit proporcions sense precedents.

Governs de diversos països capitalistes s'han pronunciat públicament contra el cop, han decretat dol nacional per la mort d'Allende i han suspès crèdits concedits anteriorment a Xile. De la seva banda, Cuba, Corea del Nord, la URSS, la RDA, Bulgària, Txecoslovàquia, Vietnam del Nord i el GRP de Vietnam del Sud i Hongria han trencat les relacions diplomàtiques amb Xile, exemple que cal esperar que segueixin els restants països socialistes.

El sentiment popular s'ha expressat a través de mitings i manifestacions que han congregat fins a 500.000 persones a Mèxic D.F.,300.000 a Berlin-Est, 100.000 a Buenos Aires, 50.000 a París, 30.000 a Roma i d'altres xifres menors a centenars de ciutats de tots els països, fins i tot a Espanya, Portugal i Grècia i a d'altres estats on les llibertats polítiques estan segrestades.

Els partits comunistes i socialistes, molts partits burgesos, la democràcia cristiana europea, els sindicats de totes les tendències i nombroses organitzacions progressistes i democràtiques de tot el món coincideixen en una resoluda actitud solidària envers el poble xilè.

El 18 de setembre es van reunir a Roma dotze dirigents dels partits components de la Unitat Popular de Xile, que eren a Europa al moment del cop militar i que van llençar una crida vibrant a l'opinió mundial perquè "condemni el feixisme i l'assassinat en massa que s'han desencadenat sobre Xile". Al dia següent es constituïen a França i Itàlia comitès unitaris de solidaritat amb Xile, i quan apareguin aquestes ratlles s'haurà celebrat a Helsinki una Conferència internacional per discutir les formes de celebració d'un mes de solidaritat amb Xile entre el 4 d'octubre i el 4 de novembre propers.

Els treballadors de França, en resposta a un acord de les seves centrals sindicals, han efectuat el 17 de setembre una vaga solidària d'una hora de duració que va suposar fins i tot la paralització dels trens i dels serveis públics.

El 19 es celebrava al Palau de la Mutualité de París un acte juvenil unitari titulat "4 hores amb Xile", on van actuar artistes de diversos països, i, entre ells, Paco Ibáñez.

Però cal fer més coses. L'acció solidària amb el poble de Xile ha de proposar-se deturar el braç homicida dels sediciosos i la repressió a Xile.

Cal fer més coses fins i tot a Espanya, malgrat les dificultats que representa l'absència de llibertats polítiques. El govern franquista ha estat el tercer després dels d'Uruguay i Brasil - en reconèixer la junta facciosa de Pinochet i un dels primers a donar-li ajut econòmic.

En contrapartida, totes les forces polítiques d'oposició - incloses la Democràcia Cristiana espanyola i la Unió Democràtica de Catalunya - i la gran majoria de les publicacions legals (a excepció d'alguns com l'ABC, EL ALCAZAR o EL DIARIO DE LERIDA) han proclamat decididament estar al costat del poble de Xile, contra el feixisme xilè i els seus protectors imperialistes.

D'altra banda, les manifestacions dutes a terme a Madrid, Barcelona, Sta.Coloma i Mataró, així com les resolucions adoptades en alguns locals sindicals i empreses i altres accions solidàries mostren que també al nostre país és possible de fer més coses.

Estem segurs que la nostra classe obrera, tots els revolucionaris i antifranquistes s'afegiran a l'acció solidària amb Xile i estaran presente en el mes internacional d'ajut a Xile que començarà el 4 d'octubre.

Ajudar Xile és un deure internacionalista indefugible i és, també, ajudar-nos nosaltres mateixos.

Llibertat per a Luís Corvalán!

Segons fonts oficials de la Junta facciosa, el dia 28 de setembre fou detingut a Santiago de Xile el secretari general del Partit Comunista xilè. Manifestem la nostra protesta i la nostra inquietud per la sort del camarada Corvalán i cridem tothom a reclamar la llibertat per a Corvalán i tots els presos polítics xilens, a mobilitzar-se per parar els peus a la repressió feixista.

Solidaritat amb Xile

A més de les accions reseenyades al núm. anterior de TREBALL, s'han produït manifestacions al carrer, a empreses i locals sindicals, etc., de les quals destaquem les següents:

Dia 14. Assemblea de 48 càrrecs sindicals de Químiques de MANRESA a la CNS. En presència dels verticalistes, consta en acta la protesta de l'assemblea pel cop d'estat de Xile i l'assassinat d'Allende. Un minut de silenci.

Dia 17. Ràdio SABADELL retransmet una missa, a les 8h. Al moment de l'homilia, el capellà denuncia el cop d'estat de Xile; acusa el feixisme i l'imperialisme.

Dia 19. Manifestació d'unes 200 persones a SANTA COLOMA DE GRAMENET.

Dia 20. Manifestació d'unes 1.500 persones al Paral.lel i Rda.St. Antoni, BARCELONA, amb nombroses pancartes i banderes.

Dia 22. Una hora d'atur a Medir (Tèxtil, BARCELONA). Primer es fa un minut de silenci en memòria d'Allende i de les víctimes del cop d'estat feixista de Xile. Després es discuteixen els problemes propis.

Dia 26. Manifestació d'unes 200 persones a MATARÓ, amb pancarta de 3 m., bandera xilena i bandera republicana espanyola.

LA OPINION DE NUESTRA AMERICA

EL SOCIALISMO DE ALLENDE NO LO HAN HECHO POSIBLE

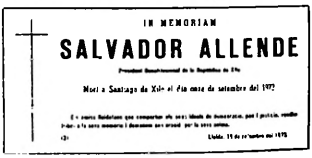
IN MEMORIAM

SALVADOR ALLENDE

Muri a Santiago de Xile el dia onze de setembre del 1973

Pàgina del "DIARIO DE LERIDA" en la qual figura una esquela por la mort d'Allende i un article en el que un grup de ciutadans condemnen el cop d'estat feixista a Xile.

EL CAMP S'AIXECA

Els homes del camp acaben de viure uns dies transcendents i de pregona emoció. Tots hem estat pendents de la Ribera navarresa i de Cinco Villas, de la brillantíssima acció desfermada per ells que ha exterioritzat la protesta profunda i l'irat descontentament dels camperols per la caiguda vertical del preu del pebrot que ha baixat a 1'50 pessetes el quilo i per l'anticamperola política agrària del franquisme, al servei dels interessos monopolistes. Sens cap mena de dubte la "guerra del pebrot", com se l'ha anomenada, no és un fet casual, sinó que expressa un estat d'ànim, general entre els pagesos.

ELS PAGESOS A LA LLUITA

Divendres 21 de setembre, a migdia, els pagesos van celebrar una reunió a l'Ajuntament de Buñuel (Navarra) i com que no els presentaven cap proposta satisfactòria i es trobaven en una situació que no admetia dilacions, ja que es podien fer malbé els pebrots, conscients que s'havia esgotat la possibilitat d'una negociació profitosa, varen decidir manifestar-se públicament. A les 5 de la tarda, els agricultors de Buñuel varen treure els seus tractors, amb els remolcs curulls de pebrots, i van interceptar la carretera de Pamplona a Saragossa i les veïnals. Se'ls van unir els camperols de les zones de Cortes, Ribaforada, Fustiñana, Gallur, Ejea, Mallén i d'altres, amb la qual cosa es van arribar a concentrar de 200 a 300 tractors. Els pagesos de Ribaforada col.locaren, endemés, bigues i travesses a la via fèrria per tal de tallar els trens de viatgers i de mercaderies de Saragossa a Bilbao i a San Sebastián. Els pagesos varen prevenir per endavant el cap d'estació per evitar qualsevol accident. Durant tota la nit les campanes tocaren a arravatada, el poble va eixir al carrer, es van encendre fogueres, prepararen menjar perquè s'havia convingut que l'acció duraria fins les dues de la matinada.

L'embús fou fenomenal. La cua de vehicles es va allargar fins a 12 quilòmetres i l'exprés de Barcelona va arribar amb 13 hores de retard.

Unes tres mil persones -homes, dones i nens- concentrades vora Ribaforada varen ser conminades per 200 guàrdies civils arribats de Pamplona perquè retiressin els obstacles de la via i es dispersessin. Com que no van acatar l'ordre la guàrdia civil va carregar contra elles i va disparar "a l'aire" amb el resultat de vàries persones contusionades i ferits seriosament Angel Pérez Punto i Armando Solá. La guàrdia civil mateixa va haver de treure els obstacles de la via.

Dissabte a la tarda els camperols de Tauste, Ejea i d'altres llocs, muntats en 600 vehicles atapeïts de pebrots, van emprendre una marxa en caravana cap a Saragossa que fou interceptada per la guàrdia civil; però l'efecte ja havia estat aconseguit.

NEGOCIACIÓ I VICTÒRIA

Els franquistes, fortament preocupats per aquesta acció camperola tan àmplia i ferma, amb objectius tan clars i legítims, van intentar negociar a través d'autoritats i jerarques en plena carretera, al carrer, a la Cooperativa de Mallén; però sense aconseguir de doblegar la ferma actitud dels homes del camp. Aquests van increpar els jerarques, no els van deixar acabar les seves peroratès i cridaven: "VOLEM FETS I NO PARAULES!". El govern Carrero va mobilitzar sense èxit els governadors civils de València i Múrcia. En sentir que amb la repressió no es podia resoldre el problema; en sentir-se desbordats per les masses que presentaven reivindicacions justíssimes van enviar diumenge a Tudela (Navarra) en Mombiedro de la Torre, president de la "Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos", el qual va haver d'acceptar l'acord de pagar el pebrot a 6 pessetes el quilo, la qual cosa constituïa una primera i ressonant victòria dels pagesos. Al dia següent els comerciants es van negar a acatar l'acord i proposaren el preu de cinc pessetes, que va ser acceptat pels camperols a condició de negociar la creació d'un fons que compensés la diferència entre les 5 i les 6 pessetes acordades prèviament. Uns 200 representants camperols han romàs constantment a l'Hotel "Sancho el Fuerte" i de fet han constituït el portaveu i defensor dels interessos camperols a les negociacions.

MOTIUS I RESPONSABLES

L'any passat el pebrot es va pagar entre 14 i 17 pessetes el quilo. Aquests dies es cotitzava a 1'50 pessetes, preu que no arriba a cobrir ni les despeses de recol.lecció, mentre que a Saragossa els consumidors el pagaven a 24 pessetes el quilo.

En l'enfonsament dels preus ha estat determinant la responsabilitat del govern Carrero en liberalitzar el 17 de setembre les importacions de pebrot i establir drets ordenadors a l'exportació d'aquest producte. Aquesta mesura va venir d'allò més bé als intermediaris monopolistes, en ple apogeu de la collita.

A CATALUNYA

El govern franquista té por que es reproduïxin casos com aquest. D'ací que el governador civil de Lleida s'ha apressat a intentar calmar les inquietuds dels pagesos lleidatans, contrariats per la desastrosa campanya de la poma, en afirmar que no es faran importacions de poma estrangera i que la Comissaria d'Abastiments i Transport "vindrà molt properament a Lleida per tal de comprar la quantitat de poma necessària per a la descongestió dels mercats a l'engròs". Els pagesos faran molt bé en no confiar en les paraules del governador, sinó en ells mateixos, en llur unitat i fermesa.

A Catalunya els pagesos es troben amb l'agut problema que afecta l'avicultura, la cria del porc, del boví de carn i de llet. Els costos, degut a la puja de la soja, s'han incrementat enormement, al mateix temps que ha baixat el preu percebut pels pagesos i pujat el que paguen els consumidors. Un desfasament brutal es produeix entre el preu fnfim que paguen als pagesos les centrals lleteres i el que fan pagar als consumidors. Causa malestar entre els cultivadors d'avellana tarragonins l'anunci d'importacions d'avellana turca. La importació primada de carn i la suspensió de drets aranzelaris i de gravàmens interiors a les importacions de nombrosos productes del camp, que engreixaran més els intermediaris monopolistes, no deturaran la desbocada puja de preus; però provocaran una baixa en els preus de producció.

* * *

L'acció dels pagesos de la Ribera navarresa i Cinco Villas ha estat una mobilització de masses exemplar, sàviament menada, que entrarà a la història de les lluites camperoles contra el franquisme i de la qual tots hem d'aprendre.

Carta oberta dels càrrecs sindicals de SEAT

Josep Peris Granell, Josep Marín Martínez, Teresa Rodríguez Lorenzo, Agustí Alonso Morales, Josep Cortada Nusas i Josep Fuentes Barrux, càrrecs sindicals de la SEAT, han dirigit als seus companys i a l'opinió pública nacional i internacional una carta de la qual copiem tot seguit alguns paràgrafs:

"Els signants, càrrecs sindicals elegits pels treballadors, vàrem actuar (...) com entenem que ens obliga el fet de ser representants dels treballadors, com creiem que correspon si de veritat es vol que existeixi un autèntic interlocutor enfront de la patronal en la necessària i inevitable confrontació d'interessos. Vàrem actuar en defensa dels interessos dels nostres companys, tot fent-nos portaveus de les seves demandes, recollint allò que milers de treballadors expressaven públicament amb les accions d'aquests dies. I com a resposta de l'empresa, resposta als milers de treballadors de SEAT, vàrem rebre els acomiadaments i sancions: juntament amb nosaltres foren acomiadats 29 treballadors més i vàries desenes sancionats amb suspensió de feina i sou per 15 i 30 dies."

"L'Organització Sindical (CNS) va decidir immediatament (a petició de l'empresa i sense ni tan sòls cridar-nos o escoltar-nos) suspendre'ns provisionalment en l'exercici del nostre càrrec sindical."

"Davant dels propers judicis previstos a Magistratura del Treball pels dies 3, 4, 5, 15 i 25 d'octubre, plantegem públicament el nostre problema per entendre que és un problema general de tota la classe obrera, de tots els qui volen que s'imposi la justícia."

"Efectivament la qüestió de la READMISSIÓ dels treballadors acomiadats és posa cada vegada amb més força sobre la taula en la mesura en què són freqüents les sancions i acomiadaments a múltiples empreses com a resposta a les reivindicacions dels treballadors. I la força de la raó, la raó de la unitat obrera, el pes d'una opinió pública cada cop més sensibilitzada, ha assolit en els darrers mesos importants triomfs, aconseguint que nombrosos companys tornin a ocupar els seus llocs de treball a MOTOR IBERICA de Pamplona, AFA de Barcelona, a les MINES DE FIGAREDO, a la CAF d'Irun, per no recordar el que ja es va aconseguir anteriorment a la mateixa SEAT i a moltes altres empreses."

"Per tot això (...) ens dirigim als treballadors de SEAT, als nostres companys de fàbrica, en primer terme, a tots els treballadors de Barcelona, de tot Espanya, als nostres companys els treballadors del món sencer, a tota l'opinió pública, per tal que es coneguin les nostres raons, perquè se'n informi a tot arreu, perquè amb l'ajut de tots es resolgui aquest i altres problemes que no són individuals, sinó que ens afecten a tots. I en fer aquesta crida estem convençuts que la nostra READMISSIÓ a SEAT és POSSIBLE, estem convençuts del possible, del necessari, triomf de la raó i la justícia."

SEAT intenta despedirlos

De todos depende su readmisión

SIMPLES DELINQÜENTS?

El dia 25 foren detinguts a Barcelona Santiago Soler Amigó, Salvador Puig Antich i Francesc Garriga Paituví. En el curs de la detenció va morir en circumstàncies obscures un subinspector de la Brigada Social degut a un tret disparat - segons la nota policial dels diaris - per S. Puig en resistir se a ser detingut. Crida l'atenció que les notes dels diaris presentin els detinguts com a simples delinqüents, tot i que es tracta dels components d'un grup polític. Aquesta maniobra fa témer que la policia i el govern vulguin matar sense suscitar en l'opinió pública la resistència que provoquen les penes de mort per motius polítics. Cridem l'opinió a estar alerta davant d'aquesta amenaça, i davant de l'amenaça de tortures sobre els detinguts.

LLUITES OBRERES

Aquestes últimes setmanes apareixen com elements importants l'avenç econòmic i laboral, encara no consolidat, que s'expressa en el conveni provincial de Barcelona de la Construcció; les readmissions i l'anul.lació de sancions davant l'empenta obrera a diverses empreses; l'exigència de dimissió dels càrrecs sindicals traïdors i de noves eleccions; la combativitat amb què es llencen al combat els destacaments del proletariat jove de Molins de Rei, Rubí, etc.

CONSTRUCCIÓ

El nou conveni provincial de Barcelona havia d'entrar en vigor l'1 de juliol, però l'ha congelat la Comissió Delegada d'Assumptes Econòmics. No el volen aprovar per l'augment salarial que representa, però tampoc gosen refusar-lo per por a les lluites. La patronal segueix pressionant a favor de l'eventualitat.

Mentrestant, la pressió obrera és també forta: A les obres de l'Hotel Hilton (HUARTE, Barcelona) els 370 treballadors van estar en vaga la setmana del 17. L'empresa ha cedit parcialment. A l'obra Roma 2000 (PYRSA, Barcelona), més de 200 treballadors van fer vaga els 17, 18 i 19; van obligar l'empresa a certes concessions i a anul.lar els acomiadaments i sancions anunciats.

BAIX LLOBREGAT

A MOLINS la vaga d'Exin va suscitar una violenta rèplica patronal: 100 acomiadaments, 50 dels acomiadats es van tancar en una església, davant la qual es van concentrar centenars de persones en signe de solidaritat. Després van recórrer en manifestació els carrers de Molins.

A la ROCA, aturs el dia 20 d'un miler d'obrers per augments salarials i informació sobre la marxa del conveni.

VALLÈS

El 19 els 500 treballadors de la HISPANO MOTOR (Rubí) fan vaga de solidaritat amb dos companys acomiadats. Els de tallers (uns 190) ocupen la fàbrica fins a ser desallotjats per la policia a les 20'30. Es produeixen 27 acomiadaments i un detingut.

A conseqüència d'uns aturs de 500 treballadors d'ASEA/CES (Sabadell) reclamant la dimissió del jurat, aquest ha presentat la dimissió, no acceptada per la CNS, que maniobra per evitar noves eleccions. Aquest cas, com el de l'empresa tèxtil SABA (St. Adrià), on els obrers han fet dimitir un jurat, marquen un camí a seguir.

CAP A LA IIª SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha iniciat la difusió del segon document de preparació de la sessió plenària. La seva publicació ha estat precedida d'una intensa discussió, centrada a l'entorn del primer document, del qual han estat editats més de vint-i-quatre mil exemplars.

"PEL CAMI DE LA IIª SESSIÓ" és un nou esforç unitari que, per damunt de la gran heterogeneïtat representada ja avui a l'Assemblea de Catalunya, tendeix a reafirmar que les llibertats polítiques i nacionals expressades en els quatre punts de la primera sessió són l'objectiu fonamental immediat de la lluita del nostre poble i el marc idoni per definir una convergència sense exclusions.

La incorporació de noves reivindicacions o la més gran explicitació d'altres ja presents es fa - i cal que es faci - sota fòrmules generals unitàries que no interfereixen en la diversitat i el nivell de concreció que es desprenen de l'experiència i l'autonomia dels diversos sectors, tot concebent-ho sempre com una via de potenciació de la lluita situada en primer pla: l'ASSOLIMENT DE LES LLIBERTATS POLÍTIQUES I NACIONALS.

Davant la proximitat de la IIª sessió, cal que tots els militants del nostre Partit, tots els lluitadors, es posin en tensió per dur la discussió a les masses, per fer arribar a tot el poble el contingut polític i la significació unitària de l'Assemblea de Catalunya. Avançar per aquest camí és avançar per un dels camins principals cap al PACTE PER LA LLIBERTAT i preparar la base de masses de la VAGA NACIONAL.

Més sobre les eleccions municipals:

UN REGLAMENT "COM CAL"

Hi ha nombroses raons i arguments que abonen la nostra afirmació que les "elecions" municipals franquistes són inaccessibles i inacceptables per a l'oposició democràtica. Però hi ha encara una altra manera de fer bona aquella afirmació, un mètode d'allò més sensill: fer llegir a tot aquell qui en dubti les normes que, segons ordre del ministeri de la Governació, constituïran el reglament electoral.

Abans que res, l'adhesió. No podran ser proclamats candidats aquells qui, a l'escrit de sol.licitud, no facin constar expressament, la seva adhesió als "principios del Movimiento" i a les altres "leyes fundamentales del Reino". Si després d'això hi ha algun antifranquista que oregui que es pot presentar...

El desenvolupament d'allò que els del govern anomenen "campanya electoral" no pot ser més tancat i controlat. No s'hi pot trobar la més petita esquerda. Les reunions, els prospectes, les declaracions a premsa i ràdio dels candidats, han de ser prèviament autoritzades, examinades i, en fi, aprovades, per la Junta Municipal del Cens i aquesta passa nota a l'autoritat governativa. La propaganda per televisió, el mitjà avui més important de difusió, està prohibida. A les reunions electorals només podrà intervenir-hi el candidat.

L'historial i el programa del candidat que publicaran els diaris no podrà tenir més de 500 paraules. Molt poc historial i molt poc programa, és el que cal!

Les associacions o unions circumstancials amb finalitat electoral són prohibides.

Les despeses màximes seran d'una pesseta o de 75 o 50 cèntims per habitant del districte electoral, segons que aquest tingui menys de 100.000 habitants, de 100.000 a 500.000 o més de 500.000. Queden també prohibides les col.lectes de diners. Això deu ser per allò de la "igualtat d'oportunitats"...

Com dèiem: no han deixat ni la més petita esquerda. Tot està previst ("atado y bien atado") per tal que les "eleccions" siguin "com cal"... al règim.

SEAT: UNA EXPERIENCIA

En el nº 9 d'EL COMUNISTA, òrgan del comità de SEAT del nostre Partit, els comunistes de SEAT analitzen les darreres lluites a la fàbrica i les perspectives dels propers combats. I tracten l'important problema plantejat a SEAT (com a d'altres empreses) de les crescudes indemnitzacions amb què l'empresa va aconseguir que els 29 acomiadats el maig (sense càrrec sindical) renunciessin a prosseguir el combat per la seva readmissió.

Els comunistes de SEAT assenyalen la significació dels darrers 4 anys de lluita pràcticament ininterrompuda a SEAT. Quatre anys en els quals el moviment obrer de SEAT ha assolit importants victòries reivindicatives (augments de salaris equivalents a unes 6.000 pessetes al mes per al peó, període de prova de 15 dies...) i contra la repressió (havent imposat en diverses ocasions la READMISSIÓ de TOTS els acomiadats durant la lluita). Quatre anys en els quals han sorgit, s'han impulsat i organitzat massives lluites obreres malgrat l'acomiadament durant aquest període d'uns 70 quadres obrers.

En aquest número d'EL COMUNISTA s'assenyala la correlació de forces favorable als treballadors que demostra l'actitud de l'empresa (per la seva desconfiança en els instruments de repressió del feixisme), a la vegada que, precisament per això, la importància que té el fet que els dirigents obrers estiguin a l'altura de la situació, del moment polític en què vivim i siguin capaços de fer front a les ofertes econòmiques de l'empresa que tendeixen a tallar la relació de lluita entre els dirigents obrers i els treballadors. El comità del Partit a SEAT assenyala críticament la feblesa que va representar l'acceptació per part d'aquests 29 treballadors de les ofertes de l'empresa. Feblesa individual, del dirigent que no és a l'altura, del dirigent que no assoleix assumir totes les responsabilitats que comporta ésser al davant de la lluita de masses i feblesa del propi moviment de masses solidari (de SEAT en primer lloc) que no va assolir en aquell moment el nivell suficient per tal d'abrigallar aquells homes enfront de la pressió de l'empresa, que no els va ajudar prou, en definitiva, a jugar el paper dirigent a què la lluita els havia menat.

VIDA DEL PARTIT

Iª Conferència de la J.C. de Catalunya

COMUNICAT

S'ha celebrat la 1ª Conferència Nacional de la Joventut Comunista de Catalunya a la qual han assistit camarades responsables de les organitzacions més importants i també dirigents dels diferents fronts de masses: moviment obrer, instituts de batxillerat, escoles d'ensenyament professional i centres juvenil i culturals.

La mitjana d'edat dels camarades era de 19'7 anys; la meitat treballadors i l'altra meitat treballaven i estudiaven alhora. La proporció nois-noies era de 3'5 a 1. La Conferència s'ha desenvolupat sobre dos punts de l'ordre del dia:

1er: Informe presentat pel C.E. sobre la situació política actual, la problemàtica de la joventut i alguns aspectes organitzatius de la Joventut Comunista de Catalunya.

2on: Elecció del nou Comitè Executiu.

En el primer punt de l'ordre del dia hi ha hagut 28 intervencions amb gran esperit crític i autocrític que han mostrat una gran unitat a l'entorn de les orientacions i treballs realitzats pel C.E. L'informe va ser aprovat per unanimitat.

Les discussions sobre la joventut i el moviment obrer, així com en el terreny de l'ensenyament i centres juvenils han aportat noves i riques experiències i han reformat un cop més el caràcter dels nostres mètodes de treball oberts i de masses. La necessitat d'incrementar el nivell polític dels nostres militants ha estat una altra de les qüestions més debatudes. En tota la reunió ha existit una gran camaraderia.

En el 2on. punt de l'ordre del dia s'ha fet l'elecció del nou C.E. La Conferència ha acordat que aquest, al seu torn, elegeixi el Secretariat i el Secretari General de la Joventut Comunista de Catalunya.

El company Gregori López Raimundo, Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha enviat una carta de salutació a la nostra Conferència. Hi ha assistit també una delegació del C.C. del PSUC que ha intervingut en el curs de la discussió.

Ara allò que és important és fer de la Conferència un instrument de treball per tal d'enfortir dia a dia la nostra organització, per tal de fer-ne una veritable organització política de masses inspirada en el marxisme-leninisme on la joventut s'eduqui i lluiti.

VISCA LA Iª CONFERENCIA NACIONAL DE LA JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA!

VISCA LA LLIBERTAT! VISCA EL SOCIALISME!

El Comitè Executiu
de la Joventut Comunista de Catalunya.

Juliol del 1973.

RAFAELA MARTÍNEZ HA MORT

Ha mort a Budapest la camarada RAFAELA MARTÍNEZ, companya exemplar d'en Rafael Vidiella, que va compartir amb ell durant més de cinquanta anys la seva atzarosa vida de revolucionari.

TREBALL envia al camarada Vidiella el condol de tots els comunistes catalans i la promesa de no recular en la lluita per assolir l'amnistia i les llibertats que han de fer possible el retorn al país de tots els exiliats polítics.

Badalona i Baix Llobregat

FESTA ANUAL DEL PSUC

Durant l'estiu l'organització del Partit de Badalona i algunes del Baix Llobregat van celebrar el 37 aniversari de la fundació del PSU. En tots els casos la festa fou concebuda com una diada de confraternització i esplai no sols entre els comunistes i els amics del Partit, sinó també entre tots els antifranquistes.

Així la Festa Anual (23 de juliol) es devé un factor important de reforçament dels lligams del Partit amb les masses, de reclutament de nous militants, de difusió i discussió de la política del Partit entre elles, i d'aprofundiment de la voluntat de lluita i de la unitat obrera i democràtica.

A BADALONA el dia 23 s'havien fet pintades i s'havien posat banderes roges. L'excursió es va fer el dia 25. Hi havia 165 persones. Es venen fotografies de Marx, Lenin, el Che, Fidel, etc.; després de dinar, un camarada fa un parlament de 3/4 d'hora sobre la història i la política del PSU. Parlen homes d'altres grups. Es canta. A la tornada, als autocars, es rifen llibres.

De SANT VICENÇ DELS HORTS van unes 180 persones prop de les fonts del Llobregat. També es canten cants revolucionaris. La JC ven pintures per a la seva campanya econòmica. Se celebra un míting on parlen diversos dirigents de la política del PSU i dels problemes de la localitat (com la solidaritat amb els obrers de Fundició Ros). Al final es va anunciar que s'havien produït una sèrie d'ingressos al Partit que permetien de crear 2 noves cèl.lules al poble.

A MOLINS i SANT FELIU DEL LLOBREGAT la sortida va reunir unes 130-150 persones, que van anar a un poble de la costa. Després de dinar se celebrà una assemblea durant la qual s'examinà la situació actual del país i els problemes de la lluita.

No cal dir que aquestes experiències, per la seva utilitat, mereixen ser generalitzades entre totes les organitzacions del Partit.

Campanya dels 3 milions

Totes les organitzacions del Partit són cridades a discutir la declaració del Comitè Executiu sobre la campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i propaganda del Partit, publicada al número anterior, i a prendre compromisos concrets.

REFLEXIONS SOBRE L'EXPERIÈNCIA ALLENDE

Durant els tres anys de govern Allende, la classe obrera i les masses populars de Xile han ocupat un lloc d'honor en el combat mundial contra l'imperialisme, per la llibertat i el socialisme.

L'experiència xilena ha estat aquests anys una font d'entusiasme i esperança per als revolucionaris de tot el món i s'ha guanyat l'adhesió de milions d'homes i dones de tots els països per a les idees de Marx, Engels i Lenin, per a la noble causa de crear una societat sense classes antagòniques, sense explotació, guerra, fam ni ignorància, lliure i fraterna.

Allende, tot enarborant fins a la mort la bandera de la llibertat, de l'avenç cap al socialisme per una via democràtica, ha desmentit de manera rotunda i heroica la falsedat reaccionària segons la qual el socialisme i la llibertat són incompatibles. La mort tràgica del President Xilè ha mostrat al món que els enemics de la llibertat són els grans oligarques capitalistes, que no dubten a vendre la independència del país a l'imperialisme, violar la legalitat establerta per ells mateixos i ofegar en un doll de sang els treballadors i les masses a fi de conservar els seus privilegis de classe i el seu monopoli del poder.

El cop de la Junta Militar encapçalada per Pinochet ha tallat de forma sagnant l'avenç de Xile cap el socialisme i ha enfonsat el poble xilè en les tenebres del feixisme, la qual coaa suposa un cop dur per als revolucionaris de tot el món i una lliçó de la qual n'hem de treure les conseqüències que corresponguin per la continuació del nostre combat.

Naturalment, no som nosaltres -situats a milers de quilòmetres de Xile i amb un coneixement parcial del què ha passat allà- els mes indicats per sentenciar quines van ser les debilitats o errors que varen determinar la dramàtica fi de l'experiència Allende, tasca en la qual els primers protagonistes seran, no cal dir-ho, els mateixos revolucionaris xilens. Pels revolucionaris espanyols i del món sencer la cosa immediata, urgent, és acudir en ajut del poble xilè. Però és també un deure nostre estudiar l'experiència xilena i ajudar les masses del nostre país a trobar respostes vàlides als interrogants que suscita la derrota soferta per les forces revolucionàries a Xile.

Amb aquest propòsit - i si tenim present que no podem nosaltres des d'aquí i ara fer judicis definitius- exposem tot seguit algunes reflexions.

* * *

Creiem que una de les causes determinants del fracàs de l'experiència xilena és que les forces components de la Unidad Popular no van tenir sempre en compte que tenien el govern però no el poder.

La conquesta de la Presidència de la República va ser un avenç cap a la presa del poder, però no la presa del poder. Components essencials d'aquest com el poder legislatiu, la Constitució i les lleis, el poder judicial, el poder econòmic i les forces armades no van experimentar canvis qualitatius en assumir Allende la Presidència i constituir-se el govern d'Unidad Popular.

Aquesta dada cobra encara més importància si hom recorda que Allende va ser designat President en unes eleccions en les quals només va obtenir la tercera part dels vots gràcies al recolzament de la Democràcia Cristiana i després d'un compromís amb ella.

No hi havia, per tant, a Xile un poder que pogués considerar-se una forma de dictadura del proletariat.

I si això era així cal preguntar-se: ¿Podia el govern Allende proposar-se i dur a terme transformacions socialistes sense aconseguir prèviament canvis en la correlació de forces i en el caràcter dels altres instruments essencials del poder? ¿No hauria d'haver adoptat el govern de la Unidad Popular un programa immediat de reformes democràtiques i anti-imperialistes susceptible de guanyar el suport de la majoria de la població i d'acumular la força necessària per tal de vèncer la resistència de la reacció i canviar el caire dels altres òrgans del poder?

Perquè una experiència arxi-contrastada -tràgicament repetida ara a Xile- és que les forces oligàrquiques no cedeixen mai sense resistència les seves posicions de privilegi ni vacil.len a recórrer a la violència per tal de tallar el procés revolucionari.

D'ací que una premissa de l'avenç cap el socialisme sigui la d'assolir una correlació de forces netament favorable a la revolució,

- que dissuadeixi els reaccionaris de la temptació d'emprar la violència;
- que assoguri la seva derrota si recorren a la força;
- que faci factibles els canvis estructurals qualssevol que siguin les formes que prengui la resistència dels grups oligàrquics.

¿Existia a Xile una correlació de forces semblant? Sembla dubtós. I no solament perquè la Unidad Popular no va obtenir la majoria de vots a les eleccions -factor no petit-, sinó perquè no tenia el suport d'amplis sectors de les capes mitjanes ni influència visible entre els caps i oficials de l'exèrcit, els funcionaris de l'administració, de justícia i altres estaments de la població que són cridats a jugar un paper molt important al moment de les transformacions revolucionàries.

Es bo recordar que la vaga dels camioners -estimulada per l'oligarquia i finançada pels monopolis estrangers, com s'ha sabut després- va jugar un paper capital en el procés de deterioració de la situació política que va precedir el cop militar i que els comerciants i els metges van donar un suport decidit als vaguistes.

Crida l'atenció també la unanimitat amb què les forces armades han recolzat en Pinochet, sobretot si es té en compte que el President Allende semblava creure sincerament que no es revoltarien contra el govern legítim.

Tot això referma que aconseguir el suport d'almenys una part de les capes mitjanes i dels militars i assegurar que els soldats es mantinguin units al poble és una premissa de la revolució i, per tant, una tasca capital dels revolucionaris.

Indubtablement, a Xile estava evolucionant la correlació de forces a favor de la Unidad Popular, com ho va demostrar el resultat de les eleccions de març últim, a les quals la Unidad Popular va aplegar el 45 per cent dels vots.

El cop militar expressa precisament la desesperació de les classes dominants davant del desplaçament de l'opinió pública cap a l'esquerra i davant de la seva pròpia incapacitat per deturar legalment l'avenç cap el socialisme.

La reacció xilena i els seus protectors imperialistes s'enganyen, però, si creuen poder impedir la marxa cap endavant del poble de Xile i de tota la humanitat.

Els treballadors, les masses populars de Xile, conservaran íntegra l'esperança que en ells va despertar l'experiència Allende, ennoblida ara pel sacrifici del President i de tants i tants revolucionaris xilens. Cada dia que passi es palesarà amb més força que "SE SIENTE, SE SIENTE, ALLENDE ESTA PRESENTE". I no solament a Xile.

G. N.

ENSENYAMENT
La crisi esclata per tot arreu

Falten escoles

Ha començat el curs i amb ell les angoixes de milions de famílies. Les escoles públiques són insuficients. Les construccions escolars previstes o promeses després de mobilitzacions populars (com a Martorelles) no es realitzen. Fins i tot es donen casos com el de l'escola "Duran i Bas" de Les Corts (Barcelona), víctima de la política urbanística municipal, on el retard de les obres deixa al carrer 600 nens. De les escoles privades, moltes han hagut de tancar. Les altres han sofert augments de preus.

El ministre ha tingut la barra de declarar que el 85% de la població estudiantil d'EGB cursarà gratuïtament els estudis durant aquest curs gràcies a les subvencions estatals a la privada (que han passat de 780 a 5.430 milions). Els pares que portin els seus fills a algun dels 2.048 centres receptors de subvencions podran comprovar què entén per "gratuïtat" el sr. Julio Rodríguez. Els milions serviran, de fet, per sanejar financerament els BENEFICIS CAPITALISTES de les escoles privades i per consolidar el MONOPOLI IDEOLÒGIC de l'Església,principal beneficiària. Mentrestant l'escola pública es marceix.

Per tot arreu s'alça la mateixa reivindicació: ESCOLES PER A TOTHOM i GRATUITAT EFECTIVA ARA!

Mestres sense contracte

Com dèiem al núm. anterior de TREBALL, els contractes als mestres interins i contractats del sector estatal són establerts només per 3 mesos i no encara per a les dones. Això fa que en aquest començament de curs hi hagi una particular penúria de mestres i que algunes escoles funcionin amb tan poc personal docent que els alumnes s'amunteguen provisionalment en poques aules. De MONTORNÈS ens informen que el grup escolar del Polígon Riera Marsà funciona amb 2 o 3 mestres, cada un amb una massa d'alumnes de l'ordre del centenar. De LA FLORESTA, que en algunes aules els nens més grans són encarregats de vigilar els més petits.

Llicenciats sense feina

Mentre molts nens es queden al carrer per falta d'oportunitats educatives, centenars de llicenciats s'han quedat en aquest inici de curs sense treball, tant al sector privat com a l'estatal. "Actualment tenim 200 sol.licituds i no podem fer-hi res", diu Ramon Fuster Ravés, degà del Col.legi de Llicenciats de Catalunya i Balears, que es queixa igualment de la impotència del Col.legi davant d'aquesta situació (Noticiero 26-IX-73).

Amb la conversió dels cursos de batxillerat en cursos D'EGB, l'estat i les escoles privades prefereixen reclutar mestres, que tenen un sou més reduit que els llicenciats. D'altra banda, no es creen els llocs escolars que caldria.

Un cas particularment greu és el dels professors no numeraris (PNN) d'Institut, que segueixen patint la situació d'inestabilitat habitual - contracte anual, de caràcter administratiu i no laboral, que es fa a partir d'un informe secret del director de l'Institut, obert a totes les arbitrarietats - i que no han vist augmentar els seus sous, mentre els catedràtics i adjunts numeraris van tenir augments mensuals de 9.500 i 8.500 ptes. respectivament. Els PNN representen gairebé el 80% del cos docent dels Instituts.

Se sap que uns 90 PNN de Barcelona i encontorns no han vist renovats els seus contractes per aquest curs, en gran part com a represàlia per les vagues del curs passat. L'acció decidida i organitzada és l'únic que barrarà el pas a la repressió i que permetrà assolir unes condicions de treball dignes!

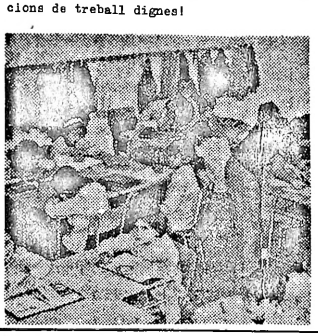

UNIVERSITAT

CAOS, SELECTIVITAT I REPRESSIÓ

Contra el canvi de calendari es va manifestar ja la Junta de la Facultat de Dret de l'Autònoma de Barcelona. El 18 de setembre una assemblea d'estudiants de Medicina de l'Autònoma es pronunciava en el mateix sentit. El 19 ho feia una assemblea de professors no numeraris de Lletres de la Central (també contra la selectivitat i els cous plans d'estudi). Aquesta és l'opinió general entre estudiants i professors. L'opinió pública ha reaccionat en el mateix sentit; fins i tot les "Amas del Hogar" i la Federació Diocesana de Pares de Família i de Pares d'Alumnes.

El Ministre ha tingut el cinisme d'invocar, com a justificació del canvi de calendari, que a Barcelona hi va haver el curs passat un 80% de suspesos a la majoria d'assignatures. Aquesta xifra, que posa en relleu la pèssima qualitat i el baix rendiment educatiu, d'una banda, i la rigorosa selectivitat de l'altra, justificaria no aquest canvi absurd de calendari, sino una revolució total en l'àmbit universitari.

La indignació, justament, cova entre els estudiants de COU, enfrontats a noves proves selectives d'ingrés a les facultats, i entre els universitaris. Es dibuixa un moviment de lluita contra aquesta SELECTIVITAT RESTRICTIVA que tan encertadament han denunciat 329 estudiants granadins en una carta al ministre d'Educació. "La nostra oposició a l'ingrés d'un nombre restringit d'alumnes", diuen, "es basa en l'assistència sanitària deficient d'Espanya i el nombre insuficient de metges (...). Per tot això considerem contradictori que es limiti el nombre dels qui volen arribar a ser metges".

La selectivitat s'agreuja amb la repressió política. Més de 300 estudiants universitaris de València no podran matricular-se com a oficials ni assistir als cursos. A la universitat de Deusto són 10 els expulsats;10 professors s'han solidaritzat amb ella. A Barcelona els no numeraris d'Arquitectura es neguen a reemprendre les classes mentre no siguin readmesos 17 companys seus expulsats.